

ZASADY ODPISYWANIA TEKSTÓW. Stosujemy mieszankę transkrypcji i transliteracji

ETAP PIERWSZY – ODPIS I APARAT KRYTYCZNY

W przypadku słów pospolitych dokonujemy transkrypcji z rozwiązaniem skrótów, tj. dostosowujemy odpis do zasad łaciny klasycznej:

1. skróty rozwiązujemy w nawiasach okrągłych ( ). W nawiasie mają znaleźć się te litery, których nie widać w tekście lub które zapisane są za pomocą standardowych skrótów, np. D(ominatio), q(ue), q(ui)d, reveren(dissimus). Litery widoczne mają znaleźć się poza nawiasem.
2. poprawki edytorskie (czyli Wasze, nie skryby) rozwiązujemy w przypadku
  - a. wstawienia do tekstu - nawiasów ostrych <>, np. dom<i>nus (jeśli Waszym zdaniem skryba „zjadł” „i”)
  - b. usunięcia z tekstu – nawiasów klamrowych { }, np. domi{i}nus (jeśli Waszym zdaniem skryba wpisał zbyt wiele „i”)
3. poprawki dokonane przez skrybę lub autora tekstu zaznaczamy następująco. W przypadku
  - a. usunięcia: wpisujemy usunięte słowo i przekreślamy je za pomocą odpowiedniego przycisku pod edytorem Transkribus, np. ~~dominus~~
  - b. wstawienia, np. z marginesu, nadpisanie itp. ujmujemy w nawiasy kwadratowe [ ]. Warto zanotować sobie sposób wstawienia, np. [dominus: na marginesie]. Czyli sytuacja może wyglądać tak: ~~dominus~~ [domina: nadpisane]
  - c. luki w tekście, spowodowane np., dziurą, plamą, głębokim wszyciem w margines ujmujemy w nawiasy [ ]. Warto zanotować sobie powód luki, np. [dominus: dziura na papierze]
  - d. luki w tekście, których nie jesteście w stanie uzupełnić, zapisujecie jako [...] podając przyczynę, np. [...: głęboko wszyty margines]
4. dyftongi wstawiamy zgodnie z zasadami łaciny klasycznej, np. pene = paene, quero = quaero
5. nie stosujemy liter „j” i „w” – zastępujemy je literami „i” i „v”
6. rozróżniamy graficznie litery „u” i „v”, bez względu na to, jak zapisał je skryba
7. wielkie i małe litery wstawiamy zgodnie z zasadami łaciny klasycznej, np. Rex=rer, Castellanus=castellanus itp. Zwroty do adresata, np. Vestra Reveren(dissima) D(ominatio) zapisujemy od wielkich liter.
8. wstawiamy współczesną interpunkcję gramatyczną; nie zachowujemy interpunkcji oryginału. Interpunkcja ma ułatwić czytelnikowi zrozumienie tekstu. Najpierw musicie zrozumieć go sami ☺

W przypadku nazw własnych dokonujemy transliteracji, czyli przepisujemy słowo, jak je widzimy: bez dyftongów, z rozróżnieniem „i” i „j”, „u”, „v” i „w”, wielkich i małych liter, jeśli nie zapisano dyftongu – nie uzupełniamy go, skróty zaznaczamy w nawiasach ( ), jak w przypadku słów pospolitych. Pozostałe zasady edytorskie – jak przy słowach pospolitych.